

Neposkvrněné početí a narození Syna Božího.

Neposkvrněné početí není míněno jen v tělesném smyslu, nýbrž především, jako mnohé v Bibli, ve smyslu čistě duchovním. Jen ten, kdo uznává a pociťuje duchovní svět jako skutečně existující a živě pracující, dokáže nalézt klíč k chápání Bible, které teprve je schopno Slovo oživit. Všem ostatním zůstane vždy knihou se sedmi pečetěmi.

Neposkvrněným početím v tělesném smyslu je každé početí, které je uskutečněné z **čisté** lásky a ve vroucím pohledu vzhůru ke Stvořiteli, přičemž základ nesmí tvořit tělesné pudy, nýbrž zůstávají jen spolupůsobícími silami.

Tento jev je ve skutečnosti tak vzácný, že bylo odůvodněné zvláště ho vyzdvihnout. Jistota odsunutí smyslných pudů byla vytvořena zvěstováním, které je také z tohoto důvodu zvláště uváděno, protože jinak by mohl chybět článek v řetězu přirozených událostí a napínající se spolupráce s duchovním světem.

Panna Maria, beztak již všemi dary vyzbrojená, aby mohla splnit svůj vysoký úkol, setkala se v určenou dobu vlivem duchovního vedení s osobami, které hluboce vnikly do zjevení a prorocství o přicházejícím Mesiáši. To byla první příprava na zemi, která tlačila Marii na cestu vlastního účelu, aby se obeznámila se vším, v čemž měla jednou sama hrát tak velkou roli, aniž by si to tehdy již uvědomovala.

Páska je vyvoleným uvolňována vždy nejprve opatrně a pozvolna, aby se nepředbíhal nutný vývoj; neboť všechny mezistupně musí být prožity opravdově, aby nakonec bylo možné splnění. Příliš brzké uvědomění si vlastního úkolu by zanechalo ve vývoji mezery, které by ztížily pozdější splnění. V trvalém pohledu ke konečnému cíli přichází nebezpečí příliš rychlého spěchu vpřed, čímž se mnohé přehlédne nebo je jen slabě naučeno to, co musí být k naplnění vlastního určení bezpodmínečně opravdově prožito. Opravdově prožít však může člověk vždy jen to, co v daném čase považuje za svůj skutečný životní úkol. Tak tomu bylo také u Marie.

Když pak nadešel den její vnitřní i vnější připravenosti, stala se v okamžiku naprostého klidu a duševní rovnováhy jasnovidnou a jasnoslyšnou, to znamená, že se její nitro otevřelo jinohmotnému světu a ona prožila zvěstování, které je popsáno v Bibli. Páska tím odpadla a ona vědomě vstoupila do svého poslání.

Zvěstování bylo pro Marii duchovním prožitím tak mocného a rozechvívajícího druhu, že od této hodiny zcela vyplnilo celý její duševní život. Ten byl nadále zaměřen jen jediným směrem, smět očekávat vysokou Boží milost. Tento duševní stav vlivem zvěstování byl ze Světla **chtěný**, aby se tím předem daleko odsunulo působení nízkých pudů a vytvořila se půda, na které mohla vzniknout čistá pozemská nádoba (dětské tělo) pro neposkvrněné duchovní početí. Tímto neobyčejně silným duševním naladěním Marie stalo se pozdější, přírodním zákonům odpovídající tělesné početí „neposkvrněné“.

Že si Maria všechny dary pro svůj úkol již přinesla s sebou, tedy že byla před zrozením vyhlédnuta k tomu, aby se stala pozemskou matkou přicházejícího Ježíše přinášejícího Pravdu,

není při určitém poznání duchovního světa a jeho velmi rozvětvené činnosti, která se při přípravě všech velkých událostí hravě přenáší přes tisíciletí, těžké pochopit.

Tímto dětským tělem vznikajícím za takovýchto okolností jako nejčistší nádoba byly poskytnuty pozemské podmínky k „neposkvrněnému **duchovnímu** početí“, k inkarnaci, která nastává uprostřed těhotenství.

Při tom se nejednalo o jednu z mnoha duší nebo duchovních jisker čekajících na inkarnaci, které musejí nebo chtějí kvůli vývoji projít pozemským životem a jejichž jemnomotné tělo (nebo oděv) je více či méně zakalené, tedy je poskvrněné, čímž je zatemněno a dočasně zcela odříznuto přímé spojení se Světlem. V úvahu přicházela ucelená část čisté podstaty Božství, která byla poskytnuta z lásky k lidstvu bloudícímu v temnotách a byla natolik silná, aby se nikdy nepřipustilo přerušení bezprostředního spojení s Prasevřtem. To poskytlo vroucí spojení mezi Božstvím a lidstvem v tomto Jediném, který se podobal světelnému sloupu nevyčerpatelné čistoty a síly, od něhož se muselo všechno nízké odrazit. Tak vyvstala také možnost k přinesení nezkalené Pravdy, čerpané ze Světla, jakož i síly pro činy jevící se jako zázraky.

Příběh o pokušeních na poušti ukazuje, jak byla odražena snaha temných proudů o poskvrnění čistoty citění, aniž by mohla způsobit škodu.

Po tělesném neposkvrněném početí Marie mohla tedy inkarnace, která nastala uprostřed těhotenství, přijít přímo ze Světla, se silou, která nedovolila zkalení na mezistupních mezi Světlem a tělem matky, a přivedila tedy také „neposkvrněné

duchovní početí“.

Je tudíž zcela správné mluvit o neposkvrněném početí, které při zplazení Ježíše nastalo hmotně i duchovně, aniž by se při tom obcházely zákony stvoření a bylo třeba je měnit nebo nově formovat pro tento zvláštní případ.

Člověk se nesmí domnívat, že v tom spočívá rozpor, protože bylo zaslíbeno, že se Spasitel má narodit z panny.

Rozpor přináší pouze falešný výklad výrazu „panna“ v zaslíbení. Jestliže se mluví o panně, tak se tím nemíní užší pojem, a ještě mnohem méně názor státu, nýbrž se může jednat pouze o velký pojem lidství.

Zúžené pojetí by muselo zjistit skutečnost, že těhotenství a zrození sama o sobě, aniž by se při tom myslelo na plození, vylučují panenství v obvyklém smyslu. Avšak v zaslíbení nejsou míněny takovéto věci. Tím je řečeno, že Kristus bude narozen bezpodmínečně jako **první** dítě panny, tedy z ženy, která ještě nikdy nebyla matkou. U ní **jsou** všechny orgány, které náleží k vývoji lidského těla, panenské, to znamená, že ještě nikdy nebyly tímto způsobem uvedeny v činnost a z tohoto těla ještě nikdy nevzešlo žádné dítě. Při **každém** prvním dítěti musí být přece orgány v mateřském lůně ještě panenské. Jen toto mohlo přicházet v úvahu při tak dalekosáhlém proroctví, protože každé zaslíbení se naplňuje jen v bezpodmínečné důslednosti pracujících zákonů stvoření a v tomto spolehlivém předpokladu je také poskytováno ¹⁾

V zaslíbení je tedy míněno „**první** dítě“, a proto byl učiněn rozdíl mezi **pannou** a **matkou**. Jiný rozdíl nepřichází v úvahu,

protože pojmy panna a paní vznikly jen skrze čistě státní nebo společenská zřízení manželství a nejsou takto v žádném případě v tomto zaslíbení míněny.

V dokonalosti stvoření jakožto díla Božího je akt plození bezpodmínečně nutný; neboť všemoudrost Stvořitele zřídila od prapočátku všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho nebo nic není přebytné. Kdo hájí takovéto myšlenky, současně tím říká, že dílo Stvořitele je nedokonalé. Totéž platí o těch, kteří tvrdí, že zrození Krista proběhlo **bez** normálního lidstvu Stvořitelem předepsaného plození. To **musí** být provedeno normálním zplozením skrze člověka z masa a krve! Také v tomto případě.

Každý člověk, který si je toho správně vědom, velebí tím Stvořitele a Pána více než takoví, kteří chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost svého Boha, že podle jejich přesvědčení nelze vůbec provést výjimku nebo změnu v zákonech, které vyžaduje. A **to je větší** víra! Kromě toho mluví přece bezpodmínečně pro to všechny ostatní události. Kristus byl pozemským **člověkem**. S tímto rozhodnutím se také podrobil těm zákonům, které jsou chtěny jeho Otcem k hrubohmotnému rozmnožování, protože dokonalost Boží toto podmiňuje.

Když na to má být řečeno, že „u Boha není žádná věc nemožná“, tak takovéto zastřené vysvětlení neuspokojuje; neboť v tomto výroku spočívá opět zcela jiný smysl, než si mnozí lidé představují ve své pohodlnosti. Je třeba, aby bylo také jen řečeno, že nedokonalost, nelogičnost, nespravedlnost, svévole a mnoho jiného jsou u Boha nemožné, aby **doslovné znění** této věty podle běžných pojmů nesouhlasilo. Také by se mohlo zdůvodňovat, že

když v **tomto** smyslu není u Boha žádná věc nemožná, tak by přece mohl jediným aktem vůle učinit všechny lidi na zemi věřícími! Pak by nepotřeboval svého Syna vtělením vystavit pozemským těžkostem a smrti na kříži. Této nesmírné oběti by zůstal ušetřen. Avšak to, že se **tak** stalo, svědčí pro neoblomnost Božích zákonů od počátku samozřejmých ve stvoření, do nichž vlivem jejich dokonalosti nelze provést násilný zásah kvůli nějaké změně.

Na to by mohla slepá a zarputilá protistrana opět tvrdošijně namítnout, že Boží vůlí bylo to, co se přihodilo. To je řečeno zcela správně, avšak není to naprosto žádným důkazem o opaku, nýbrž to je ve skutečnosti **uznáním** předcházejícího zdůvodnění, pokud se nechá odpadnout naivní názor a následuje hlubší vysvětlení, které bezpodmínečně **vyžadují** všechny výroky duchovního druhu.

Byla to Boží vůle! To však nemá co dělat s libovůlí, nýbrž to naopak neznamená nic jiného než potvrzení zákonů Bohem vložených do stvoření, které nesou Jeho vůli, a s tím spojené bezpodmínečné vpravení se do těchto zákonů, které nepřipouští výjimku nebo obcházení. **Právě v nutnosti splnění se přece Boží vůle ukazuje a uplatňuje.**

Proto se musel také Kristus k provedení svého poslání nezbytně podrobit všem přírodním zákonům, tedy vůli svého Otce. Že Kristus toto všechno činil, dokazuje celý jeho život. Normální narození, růst, hlad a únava, ke kterým u něj také docházelo, utrpení a nakonec smrt na kříži. Všem, čemu je podrobena pozemské lidské tělo, byl podroben také. Proč by mělo být pouze a jedině zplození jiného druhu, když k tomu nebyla žádná existující nutnost? Právě v přirozenosti je úloha

Spasitele ještě větší, a nikterak menší! Právě tak nebyla Maria ve svém vysokém povolání méně obdařena.

1)

Přednáška: [48. Světové dění.](#)